

I overensstemmelse hermed er det antaget i administrativ praksis, at arbejderes eller deres tillidsmænds anmeldelser til arbejdstilsynet om mangler eller uoverensstemmelser med loven i den virksomhed, hvori de er beskæftiget, kan undrages aktindsigt med hjemmel i partsoffentlighedslovens § 2, stk. 1, jfr. herved arbejderbeskyttelseslovens § 50, stk. 2.

Også uden for tilfælde, hvor forholdet er omfattet af særlige tavshedspligtsforskrifter, må anmeldelser fra private imidlertid i et vist omfang kunne undtages efter partsoffentlighedslovens § 2, stk. 1. Monopoltilsynet har således antaget, at man med hjemmel i denne bestemmelse kan hemmeligholde navnet på en person, der har indgivet anmeldelse til monopoltilsynet om påståede overtrædelser af lovgivningen om priser og avancer, medmindre det må antages at kunne have betydning for den, hvis forhold har givet anledning til anmeldelsen, i varetagelsen af hans tarv i forhold til det offentlige at blive gjort bekendt med anmelderens navn. Denne praksis blev underkendt af monopolankenævnet, jfr. *Meddelelser fra Monopoltilsynet* 1968, side 248. Spørgsmålet blev derefter indbragt for domstolene, og i Østre Landsrets dom af 2. februar 1970 (VIII nr. 426/1968) fik monopoltilsynet medhold:

„... Retten finder imidlertid, at det af de af sagsøgeren anførte grunde i sager af den her omhandlede karakter er af afgørende offentlig interesse, at klageres navne ikke meddeles dem, over hvis prisberegning klage ind gives, og at sagsøgeren derfor i medfør af § 2 i nævnte lov har været berettiget til at nægte at give den af sagsøgte begærede oplysning.“

5. Som anført ovenfor under 2. kan en generel regel som den, der nævnes i udvalgets spørgsmål, give anledning til væsentlige betænkeligheder ud fra almindelige retssikkerhedssynspunkter. En sådan begrænsning i adgangen til aktindsigt bør derfor formentlig kun komme på tale, hvis der skønnes at være et væsentligt praktisk behov derfor.

Efter justitsministeriets opfattelse giver de erfaringer, der er indvundet under administrationen af partsoffentlighedsloven, ikke grundlag for at antage, at et sådant behov er til stede.

6. Det kan i denne forbindelse nævnes, at

det lovudkast, der indeholdes i den norske offentlighedskommissions betænkning, i § 15 indeholder en bestemmelse, hvorefter den, der uden at være forpligtet dertil indgiver et dokument til en forvaltningsmyndighed, indtil sagen er afgjort, skulle kunne tage forbehold om at kunne trække dokumentet tilbage, dersom det anses for undergivet offentlighed, se *Innstilling om offentlighedsprinsippet i forvaltningen* side 97, jfr. side 95. En tilsvarende bestemmelse er ikke optaget i det lovforslag om offentlighed i forvaltningen, der er fremsat af den norske regering, se Ot.prp. nr. 70 (1968-69) side 46 f.

Spørgsmål 8:

„Bør der ikke indføres en særlig ankeinstans vedrørende en myndigheds afslag om offentlighed, jfr. § 8? (Jfr. kommissionsbetænkningen side 54-56, jfr. justitsministeriets udtalelse i betænkningen side 191).“

Svar:

1. Efter lovforslagets § 8, stk. 1, afgøres spørgsmål om meddelelse af aktindsigt „af den myndighed, som i øvrigt har afgørelsen af den pågældende sag, medmindre andet fastsættes af vedkommende minister“.

Efter denne bestemmelse vil underordnede myndigheders afgørelser om aktindsigt som udgangspunkt kunne påklages til overordnet forvaltningsmyndighed efter samme regler som dem, der gælder for påklage af afgørelsen i den sag, hvis akter ønskes udleveret til gennemsyn. Forvaltningens afgørelser om aktindsigt vil endvidere kunne indbringes for domstolene eller for folketingets ombudsmand i overensstemmelse med de almindelige regler, der gælder herom.

Dette svarer til, hvad der gælder efter den tilsvarende bestemmelse i partsoffentlighedslovens § 9, se herved f. eks. *Poul Andersen, Juristen* 1964, side 452 f.

2. Som anført i offentlighedskommissionens betænkning side 54-56 kan rækkevidden af de gældende regler om klagemuligheder over for afgørelser om aktindsigt på visse punkter give anledning til tvivl, ligesom reglerne for en principiel vurdering på visse punkter kan forekomme mindre tilfredsstillende. Dette gælder navnlig med hensyn til kommunale myndigheders afgørelser.

På denne baggrund overvejede offentlig-